

LIBRIS

We know
books

Monah Pimen Vlad

Am fost la Sfinții
RAFAIL, NICOLAE și
IRINA

Editura Evanghelismos
București, 2016

Cuprins

Prefață / 5

Am fost la Sfinții

Rafail, Nicolae și Irina / 7

Surse ilustrații / 100

Acatistul Sfinților Mucenici

Rafail, Nicolae și Irina / 101

La editura noastră au apărut / 121

Centru de difuzare:

Editura Evanghelismos

Str. Ionescu Gheorghe nr. 5,

Bl. 141, Sc. 1, Ap. 2, Sector 4, București

Tel./Fax: 021 331 10 22

e-mail: contact@evanghelismos.ro

www.evangelismos.ro

Tipărit la **Gutenberg**

Tel.: 021 345 09 26

Pășesc încet pe stradă ducând două sacose grele. Am de mers un kilometru și e foarte cald, dar nu prea mă deranjează asta, căci mintea mea e în altă parte. E plecată pe insula Lesbos, la Sfinții mei dragi, și doar trupul merge mecanic pe stradă.

Chiar în noaptea trecută am recitit cartea despre viețile Sfinților Rafail, Nicolae și Irina și acum re trăiam ceea ce citisem.

Merg încet și văd, la câțiva pași de mine, cum se apropie un bătrânel făcându-mi închinăciune până la pământ, zicând:

– Vreau binecuvântarea Sfinției voastre, părinte!

Și, apropiindu-se, mi-a sărutat mâna.

Toate acestea s-au petrecut fără să mă opresc din mers. Avea hainele mai mult ponosite, dar curate, un pic de barbă, iar la

mâini ținea două mătânii lungi. După ce mi-a sărutat mâna, a pornit la drum alături de mine. După câțiva pași mi-a zis:

– Pe cei doi pustnici i-a scos din Athos.

Nedumerit de cele spuse, îl întreb:

– Cine i-a scos?

A zâmbit și mi-a răspuns:

– Știi tu bine cine i-a scos!

Bătrânelul s-a oprit, iar eu am traversat străduța din față. Mergeam gândindu-mă la spusele lui și deodată mi-am amintit de cei doi: un călugăr și un frate care plecaseră cu o lună în urmă din Athos la o mănăstire din România.

M-am întors imediat spre bătrân. Stătea și mă privea de pe partea cealaltă a străzii. Când am privit spre el, a zâmbit și a clătinat din cap ca și cum ar fi zis:

„Cred că acum ai înțeles!”

Apoi s-a aplecat din nou cu mâinile până la pământ și, făcând închinăciune, a strigat:

– Anastasie mă cheamă, să mă pomenești!

L-am privit câteva clipe, apoi am plecat. N-am mai putut să-i uit chipul, părea că

este desprins din Pateric, din toată nebunia acestei lumi, chiar dacă pentru alții poate părea nebun. Dar cred că era nebun pentru Hristos!

Mi-am continuat drumul în același ritm, gândindu-mă la cuvintele lui. Nici măcar nu m-a întrebat de unde sunt și mi-a spus ceea ce se întâmplase cu o lună în urmă. Poate că trebuia să mai stau de vorbă cu el, dar mi-a ajuns că l-am văzut.

Am dus sacoșele unde trebuia să le duc și după ce am terminat treburile pe ziua aceea în oraș, m-am dus într-o stație de autobuz. Era lume multă, fiecare cu grijile lui. Pe când așteptam autobuzul, a oprit un taxi în dreptul meu și, deschizând geamul, mi-a făcut semn să urc. I-am arătat stația spunându-i că merg cu autobuzul. Omul a insistat, apoi a strigat să urc. Văzând insistența lui, am urcat că deja se uitau oamenii.

Mi-a spus:

– Părinte, urcă! N-o să-ți iau bani!
Vreau să te duc gratis!

– Dar eu merg departe, mai bine de jumătate de oră și prefer autobuzul.

– Nu contează unde mergi. Te duc până unde ai nevoie!

Aceasta a fost discuția când am urcat în taxi și apoi a continuat arătând spre un rând de vreo zece taxiuri care așteptau clienți.

– Vezi toate taxiurile astea? Niciunul nu are de lucru deoarece e criză și nimeni nu mai merge cu taxiul. M-am gândit... Dacă tot stau degeaba, de ce să nu fac un bine și să te duc unde ai nevoie!?

Atunci i-am mulțumit zicându-i:

– Bunul Dumnezeu și Maica Domnului să-ți răsplătească osteneala!

A zâmbit și mi-a zis:

– Unii zic că este Dumnezeu, iar alții că nu este, dar eu zic așa: dacă nu este Dumnezeu și fac o faptă bună, nu am nimic de pierdut, dar dacă este Dumnezeu și eu nu fac o faptă bună, oare ce-o să-i răspund când o să fiu întrebat de ce nu am făcut-o?

Am rămas uimit de gândirea acestui om, care părea un pic trecut de șaizeci de ani.

Îmi mulțumea mereu că am urcat în taxiul lui și era tare bucuros. Printre altele mi-a spus că se spovedește la starețul mănăstirii Sfântul Pavel. Când i-am spus că și schitul de unde sunt eu aparține de aceeași mănăstire, nu știa ce să mai facă de bucurie.

Când am ajuns la destinație, nu a vrut să primească nimic, decât o iconiță. Îmi mulțumea încontinuu de parcă eu făcusem binele și nu el. Eu am plecat și el a mai rămas câteva clipe pe loc repetând fără încetare: „Mulțumesc mult că ai urcat în taxiul meu!“, iar fața îi strălucea de bucurie. Din bucuria lui mi-a dat și mie încât am exclamat:

– Doamne, ce oameni minunați trăiesc în jurul nostru și noi nu avem ochi să-i vedem.

În seara aceea, am cugetat mult la cele întâmplare și am înțeles că a fost darul sfinților cărora le citisem viețile și tânjeam

să ajung la mănăstirea lor. Am adormit cu ei în gând.

A doua zi, fără să mai stau pe gânduri, m-am dus și mi-am luat bilet pentru insula Lesvos. Nimic nu mă putea opri. Trebuia să ajung la ei. După ce m-am văzut cu biletul în mână, m-am liniștit și mi-am continuat treburile. Plecarea era peste o săptămână.

Suntem în luna iulie, 2015. E o zi caldă de vară. Aceeași căldură și-n sufletul meu. Am pornit spre aeroportul din Tesalonic. La ora paisprezece și douăzeci voi decola spre insula Lesvos, dar trebuie să fiu la aeroport cu aproape două ore mai devreme. Taxiul merge liniștit, iar eu sunt mulțumit că șoferul nu mă întreabă nimic.

Încerc să-mi adun gândurile și să mă rog la sfinții spre care mă îndrept.

Sfinților Rafail, Nicolae și Irina, rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul!

În scurt timp au devenit sau, mai bine spus, au intrat în ceata Sfinților mei dragi. Iarna trecută am citit prima carte despre ei.

Ce Sfinți minunați și ce repede aleargă ei să ne ajute! Mă gândesc la mucenicia lor și mă doare inima la cât de mult au suferit!

Sfântul Rafail s-a născut în provincia Itachi. După câțiva ani de școală a plecat în Mistra pentru studii mai înalte. A studiat medicina și filosofia, apoi, încheindu-le, a intrat ca ofițer în armata bizantină. Având această funcție, a condus o mie de soldați. Era iubit de toți din jur, având sufletul foarte bun. Era înalt și cu ochii albaștri. Dumnezeu, iubindu-l mult, l-a luat în armata Lui.

Odată, mergând cu oastea la o mănăstire, a aflat un stareț cu viață sfântă. Atât de mult s-a folosit de cuvintele lui, încât a rămas acolo, trimițând înapoi, împreună cu oastea, și sabia lui pentru a fi predată prințului Toma Paleologul, înștiințându-l că a rămas să îmbrățișeze viața monahală.

A renunțat la toată slava omenească pentru Dumnezeu. A primit călugăria și, după trei ani, a mers la Athena și a predicat cuvântul lui Dumnezeu. Mai târziu a ajuns